

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/51/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1521010171
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1521010171.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného I. R., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. e/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/, § 139 ods. 1 písm. a/, § 122 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, č.k. 3T/26/2021-326 z 08. júla 2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. septembra 2021, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného I. R., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3T/26/2021 z 08.07.2021 bol obžalovaný I. R. uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. e/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/, § 139 ods. 1 písm. a/, § 122 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, na skutkovom základe, že

dňa 30.01.2021 v čase o 00,03 hod. v Bratislave na Černyševského ulici smerom k Farského ulici a k obchodnému domu TPD, naháňal poškodených C. R., I. H., J. F., C. S., mal. E. G., nar. XXX.XX.XXXX, mal. S. R., nar. XX.XX.XXXX a mal. A. Z., nar. XX.XX.XXXX, s kladivom v ruke, ktorým sa na nich zaháňal a kričal „zabijem vás“, neskôr kladivo odhodil, zobral zo zeme vianočný stromček a pokračoval v naháňaní poškodených, čím u poškodených C. R., I. H., J. F., C. S., mal. E. G., mal. S. R. a mal. A. Z. vyvolal strach o ich život a zdravie.

Podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest prepadnutia veci - kladiva s červenou rúčkou pripojeného k spisu s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona v spojení s § 74 odsek 1 Trestného zákona bolo obžalovanému uložené ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný I. R., ktoré v mene obžalovaného písomne zdôvodnil obhajca (čl. 329), toto smeruje proti výroku o vine a výroku o treste a dôvody boli súdu doručené dňa 19.07.2021.

V odvolaní dal obhajca do pozornosti, že obžalovaný vyhlásil, že je nevinný a trestný čin kladený mu za vinu nespáchal.

Poukázal na to, že podľa obžalovaného všetko čo svedkovia proti nemu vypovedajú, je vymyslené v úmysle zakryť svoje nesprávne konanie, keďže prišli do chaty obžalovaného v čase keď bol vyhlásený núdzový stav a zákaz vychádzania, ktorí porušili.

Rozviedol výpovede poškodených - svedkov, ktorí boli vo veci vypočutí, ku ktorým dodal, že vo výpovediach sú značné rozpory, avšak tvrdenia o nebezpečnom vyhrážaní zo strany obžalovaného, sa zhodujú a sú jednotné. Z uvedeného vyvodzuje, že poškodení mali dostatok času upraviť a prispôsobiť svoje výpovede v tom ako sa im vyhrážal a naháňal ich kladivom.

Je presvedčený, že pravdivosť jeho tvrdení preukazujú najmä zvukové nahrávky keď sám zavolať na políciu (tel.č. 158) a tieto majú preukazovať, že on sa nikomu nevyhrážal.

Obhajca zastáva názor, že i napriek tomu, že poškodení mali priestor na zjednotenie svojich výpovedí v časti keď sa im mal vyhrážať a naháňať ich s kladivom, v ostatných častiach výpovedí sa nezhodujú a teda skutok, ktorý je predmetom obžaloby sa nepodarilo v celom rozsahu preukázať.

Ohľadne zápisnice o obhliadke miesta činu, kedy bolo v kontajneri nájdené kladivo (ktoré použil obžalovaný), obhajca zdôrazňuje, že zápisnica o obhliadke miesta činu je rozporná s úradným záznamom, ktorý je obsiahnutý v spise.

Vytkol, že obžalovaný od začiatku žiadal vykonať dôkaz - rekonštrukciu prípadu, čo súd neurobil. Tiež žiadal, aby z nájdeného kladiva boli odobraté odtlačky prstov, s ktorým návrhom sa súd vôbec nezaoberal, pretože ak by tak urobil zistil by, že na kladive by sa nachádzali „odtlačky prstov osôb, ktoré tam byť nemali a nemohli“.

Obhajca opätovne rozviedol výpovede poškodených ohľadne začatia incidentu (kto komu dal facku) a záverom skonštatoval: „Vo výpovediach svedkov a poškodených sú značné rozpory, ktoré súd prvého stupňa opomenul a nebral do úvahy. Súd prvého stupňa opomenul vykonať mnou navrhované dôkazy, ktoré by preukazovali mnou uvádzané tvrdenia na moju obhajobu. Napriek potvrdenia častí mojej výpovede svedkami, toto súdom nebolo zohľadnené a uznal ma vinným. Ako som už uvádzal, zo strany poškodených ide o účelové konanie voči mojej osobe a síce, že v čase zákazu vychádzania boli na mieste, kde byť nemali, maloleté deti konzumovali alkoholické nápoje a takýmto spôsobom sa snažia prekryť svoje vlastné protiprávne konanie. Nemal som dôvod konať tak ako uvádzajú poškodení, vždy som ich mal rád a nikdy medzi nami neboli konflikty. Deti J. F. som bral ako svoje nevlastné deti, keďže som s nimi predtým žil v spoločnej domácnosti. Samozrejme, že mi záležalo a záleží na maloletej J. K. a teda môj úmysel o tom, že nemá piť alkohol keď je tehotná, bol myslený v dobrom slova zmysle. Nevieť prečo ma oni napadli a toto tvrdím od začiatku keď som bol zadržaný.“

Na podklade uvedeného potom navrhol, aby po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozsudkom vo veci tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby, alebo vec vráti súdu prvého stupňa aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku.

Vec bola krajskému súdu predložená na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku predkladacou správou dňa 04.08.2021.

Podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (obdobne aj čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd).

Podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 4.11.1950 každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku každý, proti ktorému sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. e/ Trestného zákona

(1) Kto sa inému vyhráza smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

(2) Odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchateľ potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

a) závažnejším spôsobom konania,

b) na chránenej osobe,

c) preto, aby inému zmaril alebo sťažil uplatnenie jeho základných práv a slobôd,

d) z osobitného motívu, alebo

e) verejne.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 2, ods. 4 Trestného zákona platí

(1) Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

(2) Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

(4) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona

Príťažujúcou okolnosťou je to, že páchateľ

m) bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať,

Podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona:

(2) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

(4) Ak prevažuje pomer príťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/, ods. 5 Trestného zákona

(1) Súd uloží trest prepadnutia veci,

a) ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu,

(5) Vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát, ak súd nerozhodne inak na základe vyhlásenej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná.

§ 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona Súd tak môže urobiť aj vtedy, ak páchateľ spáchal trestný čin

d) d) pod vplyvom návykovej látky alebo v súvislosti s jej užívaním.

Podľa § 74 ods. 1 Trestného zákona Ak sa ochranné liečenie ukladá popri nepodmienečnom treste odňatia slobody, jeho výkon sa spravidla začína po nástupe výkonu trestu v ústave na výkon trestu. V ostatných prípadoch sa ochranné liečenie vykonáva spravidla v zariadení ústavnej zdravotnej starostlivosti. Ak možno vzhľadom na povahu choroby a liečebné možnosti očakávať, že účel splní aj ambulantné liečenie, môže súd nariadiť aj tento spôsob liečenia, prípadne ústavné liečenie zmeniť na ambulantné liečenie alebo v odôvodnenom prípade aj naopak. Ak dĺžka výkonu trestu odňatia slobody v ústave na výkon trestu nepostačí na splnenie účelu ochranného liečenia, súd môže rozhodnúť o jeho pokračovaní v liečebnom alebo ambulantnom zariadení.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného založil do spisu záverečný návrh, ktorý zároveň prečítal a v tomto uviedol: „Obžalovaný od začiatku trestného stíhania tvrdí, že je nevinný a trestný čin, ktorý sa mu kladie za vinu nespáchal. Práve naopak on bol napadnutou osobou. Zo žiadneho iného dôkazu okrem výpovede svedkov poškodených nevyplýva, že by sa im obžalovaný mal nebezpečne vyhrážať. V úradnom zázname zo dňa 30.01.2021 bolo uvedené, že počas toho ako za nimi celou cestou utekal, neustále na nich pán R. kričal „všetkých Vás zabijem“. Toto nie je pravda a potvrdzujú to aj zvukové nahrávky telefonátov, kedy mal obžalovaný a aj maloletý Z. F. volať na políciu a počas celého jedného aj druhého telefonického rozhovoru nič také z úst obžalovaného neodznelo, čo samo o sebe potvrdzuje rozpor s uvedeným úradným záznamom zo dňa 30.01.2021. J. K. na otázku sudcu Okresného súdu Bratislava V, či bola v čase incidentu tehotná odpovedala, že áno a tým potvrdila skutočnosti uvádzané obžalovaným. Preto je neuveriteľný príbeh poškodených o tom, že sa im mal nebezpečne vyhrážať, keďže deti J. zemanovej bral ako svoje vlastné a mal s nimi dobrý vzťah. G. poškodení uviedli, že do toho času nikdy agresívny nebol aj keď si vypil. Zároveň poukazujeme aj na krivú výpoveď svedka C. S., ktorý úmyselne súdu klamal a v podstate nevypovedal, lebo uviedol, že odišiel z návštevy obžalovaného o 9 hodine večer avšak to nie je pravdou čo potvrdili viaceré dôkazy. Maloletý Z. F. takisto menil svoju výpoveď a pred súdom už nevedel uviesť, či sa im mal obžalovaný vyhrážať. Odvolával sa na skutočnosť, že ide o starú vec, ale o tom kde mal obžalovaný odhodiť kladivo s ktorým sa im vyhrážal už presne vedel pred súdom uviesť, ale v prípravnom konaní toto neuviedol. Svedok G. M. potvrdil verziu obžalovaného o tom, že sa mu nepáčilo, že maloletá J. K. chodí s C. R.. Pred súdom však uviedol motív obžalovaného, že sa mu nepáčila hudba, avšak potom opätovne uviedol to čo uviedol pred vyšetrovateľom. Z toho je zrejmé, že prispôbil svoju výpoveď s ostatnými výpoveďami. Svedok D. Y. potvrdil, že obžalovaný sa nikomu nevyhrážal a pohádať sa mal obžalovaný s J. K. kvôli malému (uviedol, že bola tehotná). Obžalovaný dlhodobo žil s poškodenou J. F. a jej dvomi maloletými deťmi a bral ich ako svoje vlastné. Ak obžalovaný dňa 29.01.2021 v neskorých nočných hodinách upozornil maloletú J. K., aby nepožíval alkoholické nápoje z dôvodu, že je tehotná, tak to bolo len pre jej dobro. Obžalovaný ako už uviedol viackrát vo svojich výpovediach bol potom napadnutý a ako prvý volal na políciu a oznámil skutočnosť, ktorá nastala. V ostatnom sa pridrižiam toho čo bolo uvedené v odôvodnení odvolania zo dňa 16.07.2021 a na základe uvedeného navrhujem odvolaciemu súdu, aby sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci a obžalovaného oslobodil spod obžaloby, alebo rozhodol v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal.“

Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla, aby bolo odvolanie obžalovaného zamietnuté ako nedôvodné, považujúc rozsudok súdu prvého stupňa za zákonný.

Obžalovaný záverečným návrhom predniesol: „ja by som požadoval, aby súd zabezpečil dôkazy tak, ako som písomne navrhoval, aby teda boli zabezpečené kamerové záznamy a ostatné dôkazy, ktoré som uvádzal, pretože som nevinný. Zároveň súhlasím s prednesom obhajcu. Ja navrhujem, aby som bol spod obžaloby oslobodený, pretože som nevinný.“

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného I. R., nie je dôvodné.

Zo spisového materiálu vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním len obžalovaným a to ohľadom výroku o vine a treste.

Z pripojeného spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti: Na obžalovaného I. R. bola Okresnou prokuratúrou Bratislava V pod č.k. 1Pv 25/21/1105-25 dňa 08.04.2021 podaná obžaloba pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. e/ Trestného

zákona s poukazom na § 138 písm. a/, § 139 ods. 1 písm. a/, § 122 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, na skutkovom základe opísanom v obžalobnom návrhu.

Na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného I. R., svedkov mal. S.R, mal. E.G., C. R., I. H., C. S., D. Y., J. F., mal. A.Z., znalkyne - psychiatricky MUDr. Denisy Meszárošovej, prečítaním a oboznámením všetkých listinných dôkazov, ktoré sú zadokumentované v spisovom materiáli, ako aj celým spisovým materiálom na vec sa vzťahujúcim a na podklade vykonaných dôkazov rozhodol napadnutým rozsudkom. Súd prvého stupňa vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo aj v ich súhrne a k týmto argumentoval: „Po vykonanom dokazovaní a vyhodnotení dôkazov dospel súd k týmto záverom: z pohľadu nositeľov dôkazov - fyzických osôb, sú tu dve protichodné popisy deja. Na jednej strane obhajoba obžalovaného na druhej strane výpovede svedkov a k tomu skupina ďalších listinných, zvukových (prepis) dôkazov a pripojená zbraň - kladivo. Obhajoba obžalovaného spočíva v tom, že napadnutý bol on, nikomu sa nevyhráždza, svedkovia si výpovede vymysleli a skoordinovali ich, polícia z neho spravila páchatela. K obhajobným tvrdeniam obžalovaného súd zaujíma nasledovné stanovisko: Obžalovaný I. R. opakovane presviedčal súd, že skutok nespáchal. Jeho tri výpovede - z hlavného pojednávania (15.06.2021 a 08.07.2021), z prípravného konania a z výsluchu pred sudcom (rozhodovanie o väzbe) sú absolútne odlišné. Ani jeden z rozporov obžalovaný z výpovedí neodstránil na všetko odpovedal „neviem“. Vo veci boli vypočutí všetci svedkovia nachádzali na mieste činu vrátane svedkov maloletých, ktorý napriek možnosti čítania (prehratia nahrávok z výsluchov) ich výpovede z prípravného konania boli na hlavnom pojednávaní osobne za prítomnosti psychologičky znova vysluchnutý aby bola absolútne dodržaná kontradiktórnosť procesu - hlavného pojednávania a aby si súd vytvoril aj osobný dojem nielen z obsahu výpovedi týchto svedkov ale aj z ich prejavu. Všetci vypočutí svedkovia okrem S., ktorý tvrdil, že odišiel skôr ale ktorého mal. A.Z. označil za toho, ktorý z pred TPD išiel s nimi na políciu a svedka Y., ktorý z búdy neodišiel vypovedali zhodne o tom, že konflikt začal obžalovaný I. R. udretím R. do tváre päšťou (pokiaľ je tu ojedinelé tvrdenie, že to bolo facka, pre uhol pohľadu prípadne svetelné podmienky tu môže ísť o nepresnosť), ktorý ho odstrčil. Všetci tvrdia, že obžalovaný I. R. zobral kladivo, nadával im, vyhráždza sa im zabitím, s kladivom ich prenasledoval, odhodil ho, zobral vianočný stromček a prenasledoval ich ďalej. Pokiaľ vo výpovediach svedkov boli rozpory jednalo sa najmä o rozpory v nie/používaní alkoholu mladistvými, čo pre samotný skutok nie je rozhodné hoci tomu obžalovaný prikladá enormnú váhu, pričom každý vie, že podávaním alkoholu maloletým by si mohol privodiť problémy. Ani jeden zo svedkov nepotvrdil tvrdenie obžalovaného, že napadnutý bol fyzický on - I. R.. Koniec koncov potom čo sa dostal do rúk polície nebol prezentovaný dôkaz ani dôvod na lekárske vyšetrenie obžalovaného. Do konfliktu sa dostali na jednej strane obžalovaný preukázateľne pod vplyvom alkoholu viac ako dve promile - 2,17 prepočet znalkyne (je zrejme, že medzičasom skutku a dychovou skúškou sa určitý alkohol už odbúral), na druhej strane skupina - 7,8 osôb, takže z pohľadu fyzickej prevahy tá bola zjavne na strane poškodených. Ak by bola pravda čo v obhajobnej verzii tvrdí obžalovaný (otázka v ktorej z rozličných verzii), že jeho zbili a kopali potom by bolo paradoxné aby sa týchto okolností nabral odvahu ich prenasledovať a oni by mala dôvod uniknúť. Logicky sa javí druhá verzia, že hoci poškodených bolo početne viac pre agresivitu obžalovaného - pôvodný útok na svedka R., hádzanie fliaš a stoličiek obžalovaným, pálenie vecí, nadávky a vyhráždzenia sa zabitým s oháňaním sa obžalovaného kladivom a súd podotýka, že jedná o veľké a ťažké kladivo, ktoré mohlo pripomínať sekeru. Poškodený z tohoto konania obžalovaného v strachu odišiel a keďže ich obžalovaný najskôr s kladivom a neskôr so stromčekom prenasledoval, že volali - mal. A.Z. políciu. I keď to nie je súčasťou skutku z výpovede svedkov vyplýva, že obžalovaný zobral telefón mal. A.Z. čo v záverečnej reči obžalovaný priznal (i keď to nebola súčasť dokazovania) , že ho vráti keď svedkovia opravia plot. Hoci sa obžalovaný priznal k inému trestnému činu nie je to predmetom tohto skutku, svedčí to však o tom, že obžalovaný mal odvahu proti presile vziať telefón a nevrátiť ho, hoci on mal byť podľa vlastnej verzii krytý. Objektívne bol preukázaný nález v kladive v kontajneri ako to popisujú svedkovia a ako to vyplýva zo zápisnice o obhliadke miesta činu a fotodokumentácie. Tento dôkaz jednoznačne podporuje verziu svedkov o priebehu skutku a vyvracia obhajobu obžalovaného, ktorá zachádza tak ďaleko, že kladivo mohli zobrať svedkovia. Ak by bola pravda, potom aký strach a dôvod na útok by malo - 7,8 ľudí z toho prevaha mužov majú v rukách kladivo proti obžalovanému zjavne (preukázané) pod značným vplyvom alkoholu, ktorého predtým podľa verzii obžalovaného vzali títo muži - a bez kladiva - fyzicky napadnúť. Tu vstupuje do dôkaznej situácie svedok Y., tá osoba, ktorá bola citovaným Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II spolupáchatelom lúpeže s I. R. žijúca s obžalovaným v spoločnom obydli (akási búda). Z kontextu týchto dvoch skutočností vyplýva, že tento svedok nemá dôvod ani teoreticky byť nespriaznený s obžalovaným I. R.. Možno tento svedok potvrdil, že I. R. z búdy zobral kladivo, čo opäť podporuje verziu ostatných svedkov o priebehu deja. Ak by obžalovaný zobral kladivo pre svedkov

aby mu svedkovia opravili plot, ktorý údajne poškodili, tak by nastala situácia, že podľa jeho verzie potom čo ho mali títo svedkovia zbiť by im dal ešte do rúk kladivo aby mohli mať na neho aj zbraň, čo je verzia neuveriteľná. Nádej, že ak obžalovanému poškodili plot a on im dal kladivo aby ho opravili je nulová, naviac ako poškodení odchádzali - predsa z iného dôvodu ako tvrdí obžalovaný. Pokiaľ ide o nahrávky telefonátov na políciu z ich obsahu je zrejmé, že boli učené v časovom rozpätí jednej minúty obžalovaným I. R. ma mal. A.Z.. Z telefonátu obžalovaného je zrejmé, že čas jeho komunikácie nebola určená len policajtovi operačného strediska ale na pozadí aj iným osobám, avšak nadávky tak policajtovi ako i iným osobám z časti textu napr. „ kde je J.? Koniec s vami ja budem napadnutý a budem zlý dobre“ nesvedčia o napadnutej osobe ako o agresorovi. Z obsahu telefonátu je zrejmé, že bol učený pri TPD , teda nie na mieste začiatku incidentu pri búde ale na jeho konci po prenasledovaní poškodených obžalovaným. Z druhého telefonátu svedka A.Z. vyplýva, že ich siedmych má naháňať obžalovaný sekerou lebo je sprostý a ukradol im telefón. Niečo z tohto telefonátu je zrejmé, že svedok zo strachu volal políciu. K obhajobe obžalovaného, že svedkovia si dohodli spoločnú verziu výpovedi voči nemu a policajti konali voči nemu nezákonné, treba dodať, že svedkovia boli vypočutí krátko po skutku, takže nemali čas si dohodnúť nejaké spoločné verzie výpovedi. Maloletí boli počutí neskôr, zvlášť v prostredí asistencie psychológa, kde by sa verzia prejavila rovnako ako pri ich výpovediach na súde, kde vypovedali spontánne, plynulo a vzniknuté rozpory aj vecne a logicky odôvodnili. Akékoľvek nezákonné konanie zo strany polície zo spisového materiálu nevyplýva. Po vykonanom dokazovaní a vyhodnotení dôkazov dospel súd k týmto záverom: obhajobu obžalovaného nech už je ktorákoľvek súd vyhodnotil ako rozporu plnú, účelovú, nelogickú a vyvrátenú všetkými vykonanými dôkazmi uvedenými v odôvodnení tohto rozsudku, kde v predchádzajúcom texte odôvodnenia je podrobne odôvodnené prečo súd uveril dôkazom obhajoby obžalovaného, ktoré sú vecne logicky do seba zapadajúce a vytvárajúcu mozaiku preukaznosti skutku uvedeného vo výrokovej časti rozsudku, kde obžalovaný svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty uvedeného prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1. , vyhrážky zabitým, obava poškodených vyjadrená vo výpovediach i v telefonáte na políciu, ods. 2 písm. a) so zbraňou - ťažkým kladivom pripomínajúcim sekeru, písm. b) - na chránenej osobe - aj maloletí poškodení, písm. c)- verejne Tr. zák. a bol aj týmto trestným činom uznaný vinným.“
V odôvodnení rozsudku sa zodpovedne a dostatočným spôsobom vysporiadal aj s listinnými dôkazmi.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo ako aj v celom ich súhrne logicky a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodnil spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s produkovanými dôkazmi a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu v podstate dôsledne rešpektujúc právny názor a závery odvolacieho súdu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Teda odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (úmyselného prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. e/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/, § 139 ods. 1 písm. a/, § 122 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona), je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, odvolací súd v otázke skutkových zistení, odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu

prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil (už vyššie citované). Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Je potrebné uviesť, že obžalovaný I. R. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitých v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Vina obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne a zodpovedne tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a dostatočným spôsobom vyhodnotil trestné konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Z dôvodov súdu prvého stupňa (už vyššie v tomto rozhodnutí citovaných) jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného, v ktorej obžalovaný naďalej pokračuje aj v dôvodoch odvolania. Závery súdu prvého stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a nemá zákonný dôvod na zmenu týchto záverov.

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného I. R. nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného I. R., ako aj námietky predstreté aj prostredníctvom obhajcu (ktoré sú vo svojej podstate zhodné), krajský súd uvádza, okrem súdom prvého stupňa už správne vyargumentované, nasledovné:

K bodom odvolania, v ktorých obhajca zdôrazňuje, že obžalovaný vyhlásil, že je nevinný a vo svojich výpovediach uviedol čo sa v uvedený deň stalo s tým, že výpovede poškodených sú vymyslené a ich snahou (poškodených) je zakryť vlastné konanie, keďže v danom čase platil zákaz vychádzania, krajský súd uvádza, že obranné tvrdenia obžalovaného zostali osamotené a neboli žiadnym dôkazom potvrdené. Oproti výpovedi obžalovaného stoja výpovede poškodených - svedkov a čo sa týka rozporov v ich výpovediach, ktoré v odvolaní obhajca rozviedol, v celom rozsahu odpoveď na tieto dáva odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Je potrebné zdôrazniť, že prvostupňový súd sa s obhajobou obžalovaného riadne, dôsledne a zodpovedne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné zodpovedať nadriadeným súdom.

K názoru, že okresný súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, pretože vina obžalovanému nebola jednoznačne preukázaná, nadriadený súd odkazuje na výpovede poškodených - svedkov C. R., I. H.,

J. F. ako aj maloletých E.G., S.R, ktorí podrobne popísali priebeh incidentu medzi nimi a obžalovaným, jeho konanie a správanie, pričom jednoznačne sa zhodli a rovnako popísali okolnosti prípadu v tom, že zhodne potvrdili, že všetci dospelí pili alkohol vrátane obžalovaného, tento celý konflikt vyprovokoval obžalovaný tým, že C. R. udrel päšťou a drobný rozpor, že sa jednalo o facku mohol byť spôsobený tým, že už neboli dobré svetelné podmienky a najmä konzumáciou alkoholu. Ich výpovede boli zhodné aj v tom, že obžalovaný zobral do rúk kladivo, vulgárne im nadával, vyhrážal sa im zabitím a s kladivom v ruke ich prenasledoval, ktoré (kladivo) časom odhodil a zobral do rúk vyhodенý vianočný stromček a ďalej ich s týmto prenasledoval.

Ako už bolo vyššie uvedené ohľadne okolností priebehu konania obžalovaného ako aj jeho verbálneho prejavu voči ním, zásadné rozpory v ich výpovediach ani odvolací súd nezaznamenal.

Ak obhajoba zdôrazňuje rozpory vo výpovediach, je potrebné prisvedčiť, že tieto existujú a týkali sa viac menej nepodstatných skutočností (či alkohol pili len dospelé osoby, alebo aj deti, či prvotný úder obžalovaného, ktorý incident vyvolal, bol päšťou, alebo C. R. dal len facku).

Čo sa týka svedka D. Y., tento potvrdil, že v čase incidentu spal v búde, ale sa zobudil keď obžalovaný bral buď kladivo, alebo sekeru (tieto boli vnútri v búde), ale ráno kladivo nenašiel, našiel len sekeru, k čomu je potrebné pripomenúť, že kladivo bolo hliadkou PZ neskôr nájdené v kontajneri.

Teda proti obranným tvrdeniam obžalovaného, ktoré odvolací súd vyhodnocuje ako zmätočné a zjavne účelové, urobené v snahe zmierniť svoju trestnú zodpovednosť, stoja vo svojom jadre konzistentné a nemenné výpovede svedkov.

K obranným tvrdeniam obžalovaného sa žiada dodať, že tento bol vypočutý v postavení obvineného dňa 30.01.2021 (čl. 34) a dňa 16.02.2021 (čl. 22) a na hlavnom pojednávaní a je potrebné konštatovať, že plynutím času si zo skutku, i napriek množstvu požitého alkoholu, pamätal viac ako pri prvotných výpovediach. Napríklad, vo výpovedi zo dňa 30.01.2021 (po uplynutí 20 hodín od zadržania), tvrdil, že bol napadnutý prvý, mal opuchnutú hlavu, narazené líce a opuchnutú peru a pravdepodobne dostal úder od C. (R.), vo výpovedi zo 16.02.2021 už presne popísal kto koľko alkoholu pil, kto „hulákal“, čo robili aj maloleté deti, že ho napadli „C. a Z., nevie kto prvý“, ale nevedel popísať ako do neho útočili, doplnil, že sa mu vyhrážali aj zapálením chatky, že bol slamenou stoličkou zatlačený do chaty a ďalšie skutočnosti popísané pri neskoršom výsluchu, pričom na hlavnom pojednávaní navyše tvrdil, že bol nielen udretý päšťou, ale po tom ako spadol na zem ho kopali „R., F. a možno aj M.“ (čl. 298)

V danom okamihu je potrebné podotknúť, že obžalovaný sa môže brániť akýmkoľvek spôsobom, ktorý uzná za vhodný. Vo všeobecnosti pri výsluchu poškodeného a rovnako aj svedka sa tak na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní uplatňujú osobitné pravidlá uvedené v § 131 ods. 3, § 265 až § 267 Trestného poriadku. V prvom rade svedok vypovedá pod prisahou, že bude vypovedať pravdu a vedome nič nezamlčí. Pred prisahou je svedok upozornený na význam svedeckej výpovede a na následky krivej prisahy. Pri posudzovaní skutkového stavu sa preto kladie dôraz na dôkaz výsluchom svedka, ako na najdôležitejší dôkazný prostriedok. Krajský súd upozorňuje, že výsluchy poškodených - svedkov, usvedčujúce obžalovaného, boli vykonané procesným spôsobom, po zložení prisahy.

Ani odvolací súd nezistil dôvod pre spochybnenie vierohodnosti výpovedí vypočutých poškodených - svedkov.

Je potrebné v zhode s prvostupňovým súdom konštatovať, že výpovede poškodených - svedkov si navzájom v okolnostiach správania a konania obžalovaného neodporujú, dopĺňajú sa a vzájomne korešpondujú a obsahovo dostatočne popisujú akým spôsobom došlo k vyhrážkam zo strany obžalovaného a prenasledovaniu svedkov, ktoré konanie bolo umocnené tým, že obžalovaný držal najskôr v ruke kladivo a neskôr vyhodенý vianočný stromček, čím jednoznačne boli vyhrážky umocnené do takej miery, že u poškodených - svedkov vzbudili obavu o zdravie a život, najmä prítomných detí.

V nadväznosti na uvedené nie je možné ignorovať závery znaleckého posúdenia osoby obžalovaného znalkyňou z odvetvia psychiatrie, MUDr. Denisou Mészárosovou, ktorá u obžalovaného zistila simplexnú ebrietu v čase spáchania trestného činu ťažkého stupňa (F 10.0) a poruchy spôsobené užívaním alkoholu, syndróm závislosti na alkohole, t.č. abstinuje v chránenom prostredí väzby (F 10.21) a na

hlavnom pojednávaní (čl. 300) vypovedala: „u osoby, ktorá alkohol nekonzumuje a má 2,17 promile, je predpoklad výpadkov pamätí väčšia, ako u osoby, ktorá pravidelne alkohol užíva. V konkrétnej veci došlo k zvýšeniu adrenalínu pri konflikte, či už tom išlo o napadnutie z akejkolvek strany a dochádza k rýchlejšiemu vytriezovaniu, resp. poklesu alkoholu tej osoby. To sú všeobecné hodnotenia. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že pokiaľ si po skutku hneď nepamätal určité veci a pri výpovediach neskôr si ich pamätá, môže ísť o to, že si medzery v pamäti dopĺňa predstavami.“

Z odôvodnenia súdu prvého stupňa (časť - k právnej kvalifikácii a k výroku o vine obžalovaného) jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného, v ktorej obžalovaný naďalej pokračuje aj v dôvodoch odvolania. Závery súdu prvého stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a nemá zákonný dôvod na zmenu týchto záverov.

V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného I. R. nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Ak obhajoba naznačuje, že poškodení - svedkovia mali dostatok času prispôbiť si navzájom svoje výpovede v neprospech obžalovaného, tak odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s konštatovaním prvostupňového súdu v naznačenom smere, ktorý uviedol: „K obhajobe obžalovaného, že svedkovia si dohodli spoločnú verziu výpovedí voči nemu a policajti konali voči nemu nezákonné, treba dodať, že svedkovia boli vypočutí krátko po skutku, takže nemali čas si dohodnúť nejaké spoločné verzie výpovedí. Maloletí boli počutí neskôr, zvlášť v prostredí asistencie psychológa, kde by sa verzia prejavila rovnako ako pri ich výpovediach na súde, kde vypovedali spontánne, plynulo a vzniknuté rozpory aj vecne a logicky odôvodnili. Akékoľvek nezákonné konanie zo strany polície zo spisového materiálu nevyplýva“ a dodáva, že pre takéto tvrdenie nie sú k dispozícii žiadne relevantné dôkazy a obsah výpovedí jednotlivých poškodených - svedkov nesvedčí pre takýto záver.

A v nadväznosti na uvedené poukazuje na niektoré výpovede svedkov, že sú v rozpore s úradným záznamom (bod 12 odvolania) a tiež, že zápisnica o obhliadke miesta činu je rozporná s úradným záznamom (bod 16. odvolania) je potrebné upozorniť, že niektoré listiny nemožno použiť k objasneniu skutkového stavu ako dôkaz pred súdom, medzi ktoré sa zaraďujú aj úradné záznamy, ktoré môžu mať určitý procesný význam pre postup orgánov činných v trestnom konaní, resp. signalizujú potrebu zabezpečiť dôkaz v zákonnej forme, ale rozhodne ich nemožno považovať za listinný dôkaz.

Ak obhajoba zdôrazňuje, že zo zvukových nahrávok, keď obžalovaný a aj poškodený Z. F. volali na políciu a podľa obhajoby z týchto nahrávok nevyplýva, že by sa obžalovaný niekomu „nebezpečne vyhrážal“, tak opak je pravdou, pretože z nahrávky (čl. 154) je zrejmé, že Z. F. sa na políciu obrátil o pomoc s tým, že chlapec (obžalovaný I. R.) „mi tu ukradol telefón a teraz nás chce napadnúť so sekerou“, pričom do telefónu menovaný kričal, bol rozrušený a viackrát zopakoval, že obžalovaný na nich „vybehol“ so sekerou a „naháňa ich“.

V kontexte s uvedeným potom krajský súd súhlasí so zisteniami a ustálením skutku prvostupňovým súdom a stotožňuje sa aj s úvahami a závermi týkajúcimi sa posúdenia právnej kvalifikácie a zhodne zastáva názor, že konanie obžalovaného je nutné posúdiť ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. e/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/, § 139 ods. 1 písm. a/, § 122 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, pretože dôkazmi vykonanými pred súdom bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný sa iným vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to u nich vzbudilo dôvodnú obavu, čin spáchal závažnejším spôsobom konania a to so zbraňou - kladivom (§ 138 písm. a/ Trestného zákona), na chránenej osobe - dieťati (§139 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona) verejne (§ 122 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona), tak ako to správne bolo posúdené už v obžalobnom návrhu.

Obhajoba sa zásadne mylí, ak sa domnieva, že výrok o vine obžalovaného je založený na dôkazoch, ktoré zavinenie nepreukazujú. Naopak, krajský súd k otázke viny uzatvára, že vo veci boli produkované dôkazy oprávňujúce prijať bez akýchkoľvek pochybností záver o vine ohľadne žalovaného a preto nadriadený súd v zhode s výrokom súdu prvého stupňa konštatuje, že obžalovaný svojim správaním a konaním, popísaným v obžalobe naplnil zákonné znaky žalovaného prečinu.

Súd prvého stupňa rozhodnutie ohľadne druhu a výmery uloženého trestu odôvodnil nasledovne: „Pri rozhodovaní o treste súd nezistiac žiadnu z poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zák. ale uplatniac priťažujúcu okolnosť predchádzajúce odsúdenie za zločin lúpeže a to, že skutok spáchal obžalovaný v skúšobnej dobe podmiennečne odloženého výkonu trestu odňatia slobody - § 37 písm. m) Tr. zák. Pri novovzniknutej trestnej sadzby trestu odňatia slobody - § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. Šestnásť až tridsaťšesť mesiacov uložil obžalovanému trest odňatia slobody na spodnej hranici takýto trestnej sadzby a to trvaní 16 mesiacov považujúci za primeraný. Na výkon trestu súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý (by) mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Súd uložil obžalovanému aj trest prepadnutia vecí - kladiva pripojenému k spisu, použitého na spáchanie trestného činu, ktorého vlastníkom sa stáva štát. Pri splnení zákonných podmienok na ktorý postup - § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. na základe záverov znaleckého posudku, súd uložil obžalovanému protialkoholické liečenie ústavnou formou (§74 ods. 1 Tr. zák.).“

Teda k výroku o treste odvolací súd konštatuje, že pri úvahách o voľbe druhu trestu a jeho výmery vo vzťahu k obžalovanému I. R. prvostupňový súd dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o treste, nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona) a v odôvodnení rozsudku sa dôsledne a konkrétne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Trestného zákona.

Odvolací súd uložený trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, považuje nielen za primeraný, ale najmä zákonný z pohľadu znenia ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona, ale najmä § 49 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého „Ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody“.

Teda citovaným ustanovením je zákonom dané obmedzenie pre povolenie podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody v prípade, že ďalší úmyselný trestný čin bol spáchaný v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmiennečného odsúdenia.

Inak povedané, uvedeným ustanovením sa zabraňuje ukladaniu tzv. „podmienky na podmienku“ a premietnuté na preskúmanú trestnú vec je nutné uviesť, že skutok bol obžalovaným I. Heverim spáchaný dňa 30.01.2021 a to jednoznačne počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia vo veci Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3T/59/2017, kedy bol trestným rozkazom zo dňa 23.05.2017, právoplatným dňa 18.02.2018 uznaný za vinného z trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní tri roky, tj. do 05.08.2021, z ktorého dôvodu bolo vylúčené, aby bol v danej veci uložený trest podmiennečný.

Súd prvého stupňa zákonne rozhodol aj v otázke zaradenia obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona).

Za zákonný odvolací súd považuje aj výrok, ktorým súd postupom podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona uložil trest prepadnutia vecí (kladiva s červenou rúčkou) s tým, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát (odsek 5 citovaného ustanovenia).

Rovnako za správny považuje aj výrok, ktorým bolo postupom podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona uložené ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou (§ 74 ods. 1 Trestného zákona), pretože aj tento výrok má oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko zo znaleckého posudku a aj vyjadrenia znalkyne MUDr. Denisy Mészárosovej, takýto návrh vyplýva.

S poukazom na vyššie uvedeného odvolací súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného I. R. ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.